A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített hetedik tanács)

2024. november 13. *

„Verseny – Összefonódások – A televíziós szolgáltatások és távközlési szolgáltatások német piaca – Az összefonódást a belső piaccal és az EGT-Megállapodással összeegyeztethetőnek nyilvánító határozat – Kötelezettségvállalások – Az összefonódás versenyre gyakorolt horizontális és vertikális hatásainak értékelése – Az összefonódásban részt vevő felek közötti versenyviszony – Az összefonódáshoz köthető változás – Nyilvánvaló mérlegelési hiba”

A T-69/20. sz. ügyben,

a **Tele Columbus AG** (székhelye: Berlin [Németország], képviselik: C. Wagner és J. Hackl ügyvédek)

felperes

az **Európai Bizottság** (képviselik: G. Conte, A. Keidel, J. Szczodrowski és C. Vollrath, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

a **Vodafone Group plc** (székhelye: Newbury [Egyesült Királyság], képviselik: V. Vollmann solicitor, C. Jeffs, A. Chadd és D. Seeliger ügyvédek)

beavatkozó fél,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített hetedik tanács),

tagjai: M. van der Woude elnök, R. da Silva Passos (előadó), I. Reine, L. Truchot és M. Sampol Pucurull bírák,

hivatalvezető: S. Jund tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2023. szeptember 22-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet[1]

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetében a felperes Tele Columbus AG a Liberty Global plc bizonyos eszközeinek a Vodafone Group plc általi megszerzésére irányuló összefonódást a belső piaccal és az EGT-Megállapodással összeegyeztethetőnek nyilvánító, 2019. július 18-i C(2019) 5187 final bizottsági határozat (COMP/M.8864 – Vodafone/Certain Liberty Global Assets; a továbbiakban: megtámadott határozat) megsemmisítését kéri.

[omissis]

II. Az eljárás és a felek kérelmei

[omissis]

48 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

49 A Bizottság és a Vodafone azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

[omissis]

B. Az első, a többlakásos lakóházak háztartásainak (MDU) piacára gyakorolt horizontális, nem koordinatív hatások vizsgálatakor elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibákra és eljárási szabálytalanságokra alapított jogalapról

[omissis]

2. Az összefonódásban részt vevő felek közötti közvetlen verseny fennállásának értékelését érintő nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított, első részről

[omissis]

82 E tekintetben pontosítani kell, hogy a vállalkozások között akkor áll fenn közvetlen verseny, ha ugyanazokért az ügyfelekért versenyeznek.

[1] A jelen ítéletnek csak azok a pontjai kerülnek ismertetésre, amelyek közzétételét a Törvényszék hasznosnak tartja.

83 A jelen ügyben nem vitatott, hogy az összefonódásban részt vevő felek kábelhálózatai nem fedik egymást, és hogy valójában, amikor az MDU-előfizető szerződést kíván kötni valamely televíziósjel-szolgáltatóval, főszabály szerint csupán az összefonódásban részt vevő azon fél között, amelynek a kábelhálózati lábnyomán a csatlakoztatandó épület található, és annak valamely versenytársa, például a felperes között választhat. Nem releváns az, hogy az MDU-piac az ügyletet megelőzően országos szintű volt-e, vagy hogy az összefonódásban részt vevő felek kábelhálózati lábnyomára korlátozódott-e, mivel mindkét esetre igaz ez a megállapítás.

84 Ebből következik, hogy a Unitymedia az MDU-piacon a lakásszövetkezetek tekintetében nem minősíthető érvényesen „alternatív szolgáltatónak”, amit az összefonódás megszüntetne, amint azt a felperes állítja. A fentiekből az is következik, hogy az összefonódásban részt vevő felek által forgalmazott termékek a gyakorlatban – az MDU-piac földrajzi körülhatárolásától függetlenül – nem álltak versenyben, így a jelen jogalap első részének nem lehet helyt adni.

85 A felperes által előadott további érvek sem teszik lehetővé az ellenkező bizonyítását.

86 Először is a felperes azon állítását illetően, amely szerint az összefonódásban részt vevő felek tevékenységei átfedik egymást, hangsúlyozni kell, hogy bár nincs átfedés a Vodafone és a Unitymedia kábelhálózatai között – amit a felperes sem von kétségbe –, igaz az, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság megállapította, hogy a tevékenységeik között vannak bizonyos átfedések, mivel e gazdasági szereplők ebben az esetben televíziós jelátviteli közvetítő szolgáltatásokat vásárolnak a másik féltől vagy egy másik, 3. szintű hálózatüzemeltetőtől annak érdekében, hogy elérjék az érintett MDU-előfizetőket.

87 Márpedig meg kell jegyezni, hogy a felperes nem kérdőjelezi meg a Bizottság által az összefonódásban részt vevő felek által a kábelhálózati lábnyomaikon kívül kötött szerződésekre és az érintett ügyfelek számára vonatkozóan a Törvényszék előtti eljárás során közölt számadatokat, bár vitatja azok elhanyagolható jellegét. E tekintetben meg kell állapítani, hogy ezek a számok azt mutatják, hogy e szerződések a csatlakozó háztartások szintjén igen korlátozott számú MDU-előfizetőt, és olyannyira elhanyagolható – 1%-nál alacsonyabb – piaci részesedést képviseltek, ami nem jelenthetett védelmet igénylő fennmaradó versenyt.

88 Továbbá, ami a felperes azon állítását illeti, amely szerint az összefonódásban részt vevő felek kereskedelmi stratégiája alakulhat, és így dönthetnek úgy, hogy tevékenységeiket a kábelhálózati lábnyomaikon kívül is kiterjesztik, meg kell állapítani, hogy ez az állítás inkább a potenciális verseny fennállására vonatkozik, mintsem a fennálló állítólagos közvetlen versenyre, ami ezt az állítást a jelen jogalap első része keretében hatástalanná teszi.

89 Ugyanez igaz a felperes azon állítására, amely szerint az együttes piaci részesedéseknek és a Herfindahl-Hirschman indexnek a nemzeti léptékűként meghatározott MDU-piacon képviselt értéke nagyon magas, mivel ezen adatoknak nem az a céljuk, hogy az összefonódás előtt az összefonódásban részt vevő két fél közötti közvetlen verseny fennállását bizonyítsák. Ami közelebbről a – piacon jelen lévő egyes vállalkozások piaci részesedései négyzetének összegével megegyező – Herfindahl-Hirschman indexet illeti, meg kell állapítani, hogy azt a piaci koncentráció szintjének mérésére használják, és az első jelzésként szolgálhat az összefonódást követően gyakorolt versenynyomásról (lásd ebben az értelemben: 2013. június 7-i Spar Österreichische Warenhandels kontra Bizottság ítélet, T-405/08, nem tették közzé, EU:T:2013:306, 65. pont).

90 A fentiek összességéből következik, hogy a felperes nem bizonyítja, hogy a Bizottság nyilvánvalóan tévesen állapította meg a megtámadott határozatban, hogy az összefonódásban részt vevő felek az összefonódás előtt nem voltak közvetlen versenytársak. A jelen jogalap első részét ennélfogva el kell utasítani.

3. Az összefonódásban részt vevő felek közötti közvetett verseny fennállásának értékelését érintő nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított, negyedik részről

[omissis]

103 Elöljáróban pontosítani kell, hogy az egymással közvetlen versenyben nem álló vállalkozások mégis közvetett versenyhelyzetben lehetnek, különösen akkor, ha hasonló versenynyomásnak vannak kitéve más, egymással közvetlenül versenyző vállalkozások részéről, vagy ha más tényezők – mint például az ügyfelek által támasztott elvárások – összehasonlítható módon korlátozzák az áraik és kereskedelmi feltételeik meghatározásának lehetőségét.

104 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperesnek a fenti 98–101. pontban lényegében ismertetett érvelése nagy fokú általánosságot mutat, semmilyen bizonyíték nem támasztja alá, és homályos állításokon alapul, ami nem elégséges ahhoz, hogy kérdésessé tegye a Bizottság által végzett értékeléseket. Az egyetlen konkrét érv az internet- és telefoncsomagok áraira és jellemzőire alapított érv. Márpedig, mivel más piacokra vonatkoznak, a felperes által említett ajánlatok árai és jellemzői nem relevánsak annak értékelése szempontjából, hogy közvetett verseny áll-e fenn a televíziós műsorjelek átvitelére irányuló MDU-piacon.

105 Ezenkívül a megtámadott határozatból kitűnik (lásd különösen a megtámadott határozat (697) preambulumbekezdését), és ezt a felperes sem vitatja, hogy az MDU-előfizetőkkel kötött számos szerződés tárgyalások, versenyeztetések vagy hivatalos közbeszerzési eljárások eredményeként jött létre, amelyek főszabály szerint titkosak. Az összefonódásban részt vevő felek által az MDU-előfizetőkkel kötött szerződések tehát – a felperes állításával ellentétben – nem szabványszerződések, amelyek feltételeit befolyásolhatja a másik fél által a kábelhálózati lábnyomán vagy a nemzeti szinten tevékenykedő egyes szolgáltatók által képviselt kínálat.

106 Azt is meg kell jegyezni, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban kifejtette egyrészt, hogy az összefonódásban részt vevő felek belső dokumentumainak vizsgálata nem szolgáltatott arra utaló bizonyítékot, hogy az említett felek figyelembe vették volna az MDU-szerződésekre vonatkozó tárgyalásaik során egymás szerződési feltételeit, másrészt pedig, hogy az összefonódásban részt vevő felek meggyőző bizonyítékokat terjesztettek elő annak vitatására, hogy az MDU-szerződéseket Németország egész területén egymáshoz igazították. Az, hogy a felperes ezeket a megállapításokat nem tartja „hihetőnek”, nem elegendő azok megkérdőjelezéséhez.

107 Következésképpen a felperes nem bizonyítja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nyilvánvalóan tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az összefonódásban részt vevő felek nem közvetett versenytársak.

108 Mivel a felperes nem bizonyítja, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el annak megállapításakor, hogy az ügylet egyáltalán nem vezet a közvetett verseny megszűnéséhez, a jelen kifogást el kell utasítani, anélkül hogy szükséges lenne annak értékelése, hogy a Bizottság hibát követett-e el annak megállapításakor, hogy a közvetett versenynek különösen erősnek kell lennie, vagy hogy a feltételek rendszeres közlése szükséges.

109 A jelen jogalap negyedik részét ennélfogva el kell utasítani.

4. Az összefonódásban részt vevő felek közötti potenciális verseny fennállásának értékelését érintő nyilvánvaló mérlegelési hibára, valamint a meghallgatáshoz való jognak és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésére alapított, harmadik részről

[omissis]

b) A Bizottság által elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibáról, amennyiben a Bizottság kizárólag a szubjektív befektetési szempontokra és az összefonódásban részt vevő felek belső dokumentumaira támaszkodott

[omissis]

139 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy az összefonódások ellenőrzése területén az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a versenyfeltételek vizsgálata nemcsak az érintett piacon már jelen lévő vállalkozások között fennálló tényleges versenyen alapul, hanem a potenciális versenyen is, annak érdekében, hogy a piac szerkezetét, valamint a működését meghatározó gazdasági és jogi háttér figyelembevételével megállapítható legyen, hogy valós és egyértelmű lehetőség van-e arra, hogy az érintett vállalkozások egymással versenyezzenek, vagy hogy új versenytárs léphessen az érintett piacra, és a letelepedett vállalkozásokkal versenyezzen (lásd: 2006. július 4-i easyJet kontra Bizottság ítélet, T-177/04, EU:T:2006:187, 116. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

140 Annak vizsgálata érdekében, hogy valamely vállalkozás potenciális versenytársat jelent-e valamely piacon, a Bizottságnak azt kell vizsgálnia, hogy a szóban forgó összefonódás hiányában valós és egyértelmű lehetősége lett volna-e arra, hogy az említett piacra lépjen, és ott a letelepedett vállalkozásokkal versenyezzen. Az ilyen bizonyítás nem alapulhat egyszerű feltevésen, hanem azt tényekkel vagy a releváns piac szerkezetének elemzésével kell alátámasztani. Így nem lehet egy vállalkozást potenciális versenytársnak minősíteni, ha piacra lépése nem életképes gazdasági stratégián alapul (lásd analógia útján: 2012. június 29-i E.ON Ruhrgas és E.ON kontra Bizottság ítélet, T-360/09, EU:T:2012:332, 86. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

141 Egyébiránt a piacralépési stratégia gazdasági életképessége nem azonos az ilyen stratégia pusztán nyereséges jellegével. Ha ez lenne a helyzet, a piacra lépés pusztán elméleti képessége elegendő lehetne a potenciális verseny fennállásának megállapításához. Ennélfogva a Bizottság figyelembe veheti azon vállalkozás piacra lépéshez fűződő kereskedelmi vagy gazdasági érdekét, amelynek potenciális versenytársi minőségét elemzik (lásd ebben az értelemben: 2005. szeptember 21-i EDP kontra Bizottság ítélet, T-87/05, EU:T:2005:333, 177., 185., 187., 188., 191. és 195. pont; 2006. július 4-i easyJet kontra Bizottság ítélet, T-177/04, EU:T:2006:187, 123. pont), következésképpen pedig a befektetési kritériumokra támaszkodhat. Így a Bizottság nem minősíthet valamely vállalkozást általános és elvont megfontolások alapján potenciális versenytársnak anélkül, hogy figyelembe venné e vállalkozás kereskedelmi érdekeit, rövid és középtávú fejlesztési stratégiáját, valamint az e célból általa meghatározott jövedelmezőségi kritériumokat.

142 Ebből következik, hogy amennyiben a Bizottság megállapítja először is azt, hogy az érintett vállalkozás nem tett lépéseket a piacra lépés érdekében a piac jellemzői alapján számított, kellően rövid időn belül, másodszor azt, hogy az említett vállalkozás nem véli úgy, hogy a piacra lépés

gazdaságilag észszerű és vonzó lenne számára, harmadszor pedig azt, hogy az említett vállalkozás nem szándékozik a jövőben jelentős mértékben belépni a piacra, ebből – anélkül, hogy nyilvánvaló mérlegelési hibát követne el – arra következtethet, hogy a szóban forgó vállalkozás az összefonódásban részt vevő másik félnek nem potenciális versenytársa. Ez a megállapítás elegendő a felperes első kifogásának elutasításához, amely szerint a Bizottság a jelen ügyben szinte kizárólag a szubjektív befektetési kritériumokra és az összefonódásban részt vevő felek belső dokumentumaira támaszkodva, figyelmen kívül hagyta a potenciális verseny vizsgálata szempontjából releváns kritériumokat.

143 Másodszor, ami a felperes azon állítását illeti, amely szerint a Bizottság nem támaszkodhatott volna az összefonódásban részt vevő felek befektetési kritériumaira, mivel azokat bármikor módosíthatták, sőt manipulálhatták volna, és azok nem feleltek meg az ágazati gyakorlatnak, emlékeztetni kell arra, hogy a piacralépési stratégia gazdasági életképessége nem azonos az ilyen stratégia pusztán nyereséges jellegével, és a Bizottság figyelembe veheti azon vállalkozás piacra lépéshez fűződő kereskedelmi vagy gazdasági érdekét, amelynek potenciális versenytársi minőségét elemzik (lásd a fenti 140. és 141. pontot), következésképpen pedig a befektetési kritériumokra támaszkodhat.

144 Egyébiránt, figyelemmel az összefonódás-ellenőrzési eljárások során a Bizottság számára kötelező gyorsaság követelményére és a szigorú határidőkre, ezen intézmény a szolgáltatott információk pontatlanságára vonatkozó gyanújelek hiánya esetén nem köteles vizsgálatot végezni valamennyi, hozzá érkező információ tekintetében. Ugyanis jóllehet a gondos és pártatlan vizsgálat Bizottságra háruló kötelezettsége egy ilyen eljárás során nem teszi lehetővé, hogy valósnak nem minősíthető elemekre vagy információkra támaszkodjon, a gyorsaság fentebb hivatkozott követelménye azt feltételezi, hogy a szóban forgó intézmény maga nem vizsgálhatja meg a legapróbb részletekig a hozzá érkező információk eredetiségét és hitelességét, mivel az összefonódás-ellenőrzési eljárás szükségszerűen és bizonyos mértékben a bizalmon alapul (2009. május 7-i NVV és társai kontra Bizottság ítélet, T-151/05, EU:T:2009:144, 184. pont).

145 Ezenfelül hangsúlyozni kell, hogy az összefonódások ellenőrzésére alkalmazandó szabályozás különböző intézkedéseket ír elő a helytelen vagy félrevezető információk átadásának megakadályozására és megbüntetésére. Az összefonódást bejelentő felek ugyanis a 802/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 6. cikkének (2) bekezdése alapján kifejezetten kötelesek a Bizottság rendelkezésére bocsátani az igazságnak megfelelően és hiánytalanul az összeegyeztethetőségről szóló határozat szempontjából releváns tényeket és körülményeket, és e kötelezettség megszegését a 139/2004 rendelet 14. cikke szankcionálja. Egyébiránt a Bizottság a 139/2004 rendelet 6. cikke (3) bekezdésének a) pontja és 8. cikke (6) bekezdésének a) pontja alapján az összeegyeztethetőségről szóló határozatot akkor is visszavonhatja, ha az olyan téves információkon alapul, amelyekért az egyik érintett vállalkozás a felelős, vagy ha azt megtévesztéssel szerezték meg (2009. május 7-i NVV és társai kontra Bizottság ítélet, T-151/05, EU:T:2009:144, 185. pont).

146 Végül meg kell állapítani egyrészt, hogy többek között a megtámadott határozat (742) preambulumbekezdéséből és 553. lábjegyzetéből kitűnik, hogy a Bizottság megvizsgálta az összefonódásban részt vevő felek által készített előrejelzéseket, amelyek keretében ez utóbbiak a beruházási kritériumaikra tekintettel megvizsgálták több infrastruktúrakiépítési projekt jövedelmezőségét, és úgy ítélte meg, hogy azok eredményei kellően megbízhatóak, másrészt pedig, hogy a Bizottság nem kizárólag az összefonódásban részt vevő felek beruházási kritériumaira támaszkodott annak megállapításakor, hogy nem áll fenn potenciális verseny közöttük, hanem figyelembe vette többek között azt a tényt, hogy a gyakorlatban sem a

Vodafone, sem a Unitymedia nem kettőzte meg a másik fél kábelhálózatát, és hogy e felek csak elhanyagolható mértékben bővítették hálózatukat a saját kábelhálózati lábnyomukon belül, annak ellenére, hogy az ilyen belső bővítés jövedelmezőbb volt.

147 Következésképpen a felperesnek az összefonódásban részt vevő felek beruházási kritériumainak megbízhatóságára vonatkozó második kifogásának nem lehet helyt adni.

148 Harmadszor, a felperes által említett, az M.5900 – LGI/KBW ügyben hozott 2011. június 16-i bizottsági határozatot illetően pontosítani kell, hogy e határozatban a Bizottság a bejelentett, a KBW LGI általi felvásárlására vonatkozó összefonódást a Németországi Szövetségi Köztársaság hatáskörrel rendelkező hatóságaihoz utalta át a 139/2004 rendelet 9. cikke (3) bekezdése b) pontjának megfelelően, miután megállapította, hogy teljesülnek az áttételre vonatkozóan a 139/2004 rendelet 9. cikke (2) bekezdésének a) pontjában előírt feltételek. Márpedig az ilyen áttételre vonatkozó határozatban a Bizottság nem határoz az összefonódás belső piaccal való összeegyeztethetőségéről (lásd ebben az értelemben: 2003. április 3-i Royal Philips Electronics kontra Bizottság ítélet, T-119/02, EU:T:2003:101, 275. pont; 2003. szeptember 30-i Cableuropa és társai kontra Bizottság ítélet, T-346/02 és T-347/02, EU:T:2003:256, 52. pont). Az ilyen típusú határozat ugyanis nem arra irányul, hogy az áttétel tárgyát képező összefonódásnak az érintett piacokra gyakorolt hatásairól határozzon, hanem arra, hogy az e vizsgálatért való felelősséget az illetékes nemzeti hatóságokra ruházza, amelyek ezt annak érdekében kérik, hogy nemzeti versenyjoguk alapján határozzanak (lásd ebben az értelemben: 2003. április 3-i Royal Philips Electronics kontra Bizottság ítélet, T-119/02, EU:T:2003:101, 276. pont; 2003. szeptember 30-i Cableuropa és társai kontra Bizottság ítélet, T-346/02 és T-347/02, EU:T:2003:256, 53. pont).

149 Egyébiránt az áttételre vonatkozó határozatban a Bizottság – anélkül, hogy ne fosztaná meg lényegétől az ehhez hasonló mechanizmust – nem végezheti el az összefonódás összeegyeztethetőségének olyan vizsgálatát, amely az érintett nemzeti hatóságokat érdemben kötelezi, hanem egy *prima facie* vizsgálat nyomán csupán azt kell vizsgálnia, hogy az áttétel iránti kérelem megalapozottságának értékelése időpontjában rendelkezésére álló információk alapján az érintett összefonódás azzal fenyeget-e, hogy erőfölényt hoz létre vagy erősít meg az érintett piacokon (lásd: 2003. szeptember 30-i Cableuropa és társai kontra Bizottság ítélet, T-346/02 és T-347/02, EU:T:2003:256, 217. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

150 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy az M.5900 – LGI/KBW ügyben 2011. június 16-án hozott határozatban a Bizottság nem értékelte végleges jelleggel az összefonódásban részt vevő felek közötti potenciális versenyhelyzet esetleges fennállását. Ezt az értékelést egyébként megerősítik az e határozatban használt feltételes módú megfogalmazások.

151 Egyébiránt, még ha feltételezzük is, hogy a felperesnek az M.5900 – LGI/KBW ügyre vonatkozó ezen állítása helytálló, elegendő arra emlékeztetni, hogy a Bizottságot semmi esetre sem köti a korábbi gyakorlata. Meg kell jegyezni ugyanis, hogy amikor a Bizottság valamely bejelentés és az azon ügylethez tartozó akta alapján döntést hoz az összefonódásnak a belső piaccal való összeegyeztethetőségéről, a felperesnek nincs joga kétségbe vonni a Bizottság megállapításait azon az alapon, hogy azok eltérnek a korábban, más ügyekben, eltérő bejelentés és eltérő akta alapján tett megállapításaitól, még akkor sem, ha a kérdéses piac a két ügyben hasonló, vagy éppen azonos (2005. december 14-i General Electric kontra Bizottság ítélet, T-210/01, EU:T:2005:456, 118. pont; 2015. május 13-i Niki Luftfahrt kontra Bizottság ítélet, T-162/10, EU:T:2015:283, 142. pont).

152 A szövetségi kartellhivatal felperes által hivatkozott határozatait illetően rá kell mutatni, hogy a 139/2004 rendelet alapjául szolgáló pontos hatáskörmegosztásra tekintettel a nemzeti hatóságok határozatai az összefonódások ellenőrzésére vonatkozó eljárások során nem köthetik a Bizottságot (lásd ebben az értelemben: 2007. december 18-i Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ítélet, C-202/06 P, EU:C:2007:814, 56. pont; 2009. május 7-i NVV és társai kontra Bizottság ítélet, T-151/05, EU:T:2009:144, 139. pont), különösen akkor, ha azok egy másik összefonódásban részt vevő feleket és egy másik időszakot érintenek.

153 A fentiekből következik, hogy a Bizottság egyáltalán nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát azzal, hogy figyelembe vette a befektetési kritériumokat és az összefonódásban részt vevő felek belső dokumentumait annak meghatározása érdekében, hogy e feleket potenciális versenytársaknak kell-e tekinteni, vagy sem.

c) A Bizottság által elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibáról, amennyiben a Bizottság más tényezőket nem vett kellően figyelembe

[omissis]

160 E tekintetben először is az érintett piacon már tevékenykedő vállalkozásoknak a piaci vizsgálat során kifejtett álláspontját illetően hangsúlyozni kell, hogy a Bizottság jogosult azt figyelembe venni. E kritérium azonban nem lehet döntő a potenciális verseny fennállásának értékelése szempontjából.

161 Ugyanis, jóllehet a versenytársak véleménye fontos információforrást jelent a tervezett összefonódásnak a piacra gyakorolt előrelátható hatását illetően, az nem befolyásolhatja a Bizottságnak az összefonódás piaci hatásáról kialakított önálló értékelését (lásd ebben az értelemben: 1999. március 25-i Gencor kontra Bizottság ítélet, T-102/96, EU:T:1999:65, 290. és 291. pont; 2020. október 5-i HeidelbergCement és Schwenk Zement kontra Bizottság ítélet, T-380/17, EU:T:2020:471, 673. pont [nem tették közzé]).

162 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat (727), (728), (752) és (753) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság valóban figyelembe vette a versenytárs piaci szereplők véleményét, mivel e preambulumbekezdésekből az következik, hogy a Bizottság az összefonódásban részt vevő felek közötti potenciális verseny fennállását, különösen az általuk megfogalmazott észrevételek alapján, részletesen megvizsgálta.

163 Ami a felperes azon állítását illeti, amely szerint az összefonódásban részt vevő felek már tevékenykedtek a másik fél kábelhálózati lábnyomán, hogy a Vodafone már végrehajtott beruházásokat a Unitymedia kábelhálózati lábnyomán, vagy hogy e felek figyelemmel kísérték egymás tevékenységét, meg kell jegyezni, hogy e körülmények a tényleges közvetlen vagy közvetett verseny állítólagos fennállására vonatkoznak, ami ezt az állítást a potenciális versenyre vonatkozó jelen rész keretében hatástalanná teszi. Mindenesetre az első és a második rész fenti vizsgálatából kitűnik, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hiba elkövetése nélkül állapíthatta meg a megtámadott határozatban, hogy az összefonódásban részt vevő felek az MDU-piacon nem voltak sem közvetlen, sem közvetett versenytársak.

164 A fentiekből következik, hogy a felperes első kifogását el kell utasítani.

165 Másodszor, ami a felperes azon állítását illeti, amely szerint a Bizottságnak, miután megállapította, hogy kisebb szolgáltatók is beruházásokat hajtanak végre a lefedettségi területeiken kívül, úgy kellett volna tekintenie, hogy a Vodafone és a Unitymedia maga is képes erre, meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban kifejtette azokat az okokat, amelyek miatt e stratégiák nem alkalmazandók az összefonódásban részt vevő felekre.

166 Ami közelebbről a felperes esetét illeti, a megtámadott határozat (744) preambulumbekezdésének a) pontjában és (797)–(799) preambulumbekezdésében bemutatott, a felperes által nem vitatott bizonyítékok azt mutatják, hogy a felperes a megtámadott határozat elfogadását megelőző években ténylegesen nem végezte el a kábelhálózat megkettőzését. Közelebbről, a megtámadott határozat (798) preambulumbekezdésében szereplő 20. ábra azt mutatja, hogy a felperes hálózatához kapcsolódó háztartások száma 2012 és 2018 között nem nőtt jelentősen, hacsak nem más társaságok már meglévő eszközeinek megszerzése révén.

167 Ami a Deutsche Telekomot illeti, a megtámadott határozat (744) preambulumbekezdésének c) pontjából és az ott hivatkozott válaszából kitűnik, hogy a helyzete igen különbözik az összefonódásban részt vevő felek helyzetétől, többek között mivel a Deutsche Telekom már rendelkezik nagyon kiterjedt optikai szálas hálózattal és e hálózatot arra használja, hogy a digitális előfizetői vonal (Digital Subscriber Line, DSL) technológiáján keresztül széles sávú hozzáférési szolgáltatásokat nyújtson, amit a felperes egyáltalán nem vitat. Következésképpen annak érdekében, hogy kínálatát az MDU-előfizetők számára új területekre is kiterjessze, a Deutsche Telekom a saját meglévő optikai szálas vonalaira vagy vezetékeire támaszkodhat, és általában csak a 3. szintű hálózat rövid szakaszait kell kiépítenie.

168 Ebből következik, hogy a hálózat e szolgáltatók általi megkettőzése nem teheti kérdésessé a Bizottságnak az összefonódásban részt vevő felek közötti potenciális versennyel kapcsolatban tett megállapításait.

169 Következésképpen a felperes második kifogását el kell utasítani.

170 Harmadszor, ami azt illeti, hogy a Bizottság nem vette figyelembe a Vodafone – különösen a Unitymedia kábelhálózati lábnyomán – meglévő infrastruktúráját, és hogy hasonló kiadásokkal járt volna a kábelhálózat bővítése, függetlenül attól, hogy ez az összefonódásban részt vevő felek kábelhálózati lábnyomán belül vagy azon kívül történik-e, meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat (740) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Vodafone által készített és a Bizottság által ellenőrzött előrejelzések valóban figyelembe vették e szolgáltató meglévő infrastruktúráját, valamint az 5G kiépítését, amelyek azonban nem tették lehetővé, hogy a kábelhálózat megkettőzése kellően jövedelmező legyen.

171 Ezenkívül rá kell mutatni arra, hogy a megtámadott határozat (737) preambulumbekezdésében a Bizottság megállapította, hogy a kábelhálózat megkettőzése összességében nem volt vonzó a Vodafone számára „különösen a saját lábnyomán fekvő új háztartások csatlakoztatásához képest, amely kisebb infrastrukturális beruházással jár, és amely egy, már meglévő üzemeltető hiányában magasabb bevételi lehetőségeket kínál”. Ebből következik, hogy a Bizottság azt állapította meg, hogy a kábelhálózatnak a saját lábnyomán kívüli megkettőzése kevésbé jövedelmezőnek bizonyulna, mint a kábelhálózatnak a saját lábnyomán történő kibővítése, amit a felperes nem vitat. A jelen ügyben a felperes csupán azzal érvel, hogy a hálózatának a lábnyomán belüli, kábelüzemeltető általi fejlesztésével kapcsolatos költségek hasonlóak voltak a kábelhálózatának a

lefedettségi területén kívüli bővítésével kapcsolatban felmerült költségekhez, anélkül hogy ezt az állítását bármilyen módon alátámasztaná, és különösen anélkül, hogy vitatná a Bizottság által előterjesztett bizonyítékokat.

172 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a Bizottság által a 2023. március 30-i végzés alapján közölt megtámadott határozat (736) és (759) preambulumbekezdésének két szakaszában a Bizottság kifejtette azon megállapítását, hogy az elmúlt öt évben az összefonódásban részt vevő felek csak elhanyagolható mértékben bővítették hálózataikat a kábelhálózati lábnyomaikon belül vagy annak közelében. E megállapítás, amelyet a felperes a 2023. június 2-i észrevételeiben nem vitatott, megerősíti a Bizottság azon következtetését, amely szerint az ügylet hiányában valószínűtlen lett volna az összefonódásban részt vevő feleknek a másik fél kábelhálózati lábnyomán történő bővítése. Ugyanis, bár a Vodafone és a Unitymedia a kábelhálózatát az ügyletet megelőzően csak elhanyagolható mértékben bővítette a saját lábnyomán belül, ténylegesen valószínűtlen volt, hogy kábelhálózataikat a lábnyomaikon kívül, különösen pedig a másik fél lábnyomán kibővítenék, mivel az ilyen bővítés kevésbé jövedelmezőnek bizonyulna, mint a kábelhálózatnak a saját lábnyomaikon történő kibővítése.

173 Következésképpen a felperes által előterjesztett harmadik kifogásnak nem lehet helyt adni.

174 Negyedszer, ami a felperes azon állítását illeti, amely szerint a Bizottság elmulasztotta figyelembe venni azt, hogy a Vodafone és a Unitymedia a nem infrastruktúrán alapuló eszközök révén versenyezhetett egymással, meg kell állapítani, hogy a felperes állításaival ellentétben a Bizottság nem csak az összefonódásban részt vevő másik fél kábelhálózatának megkettőzése révén létrejövő potenciális verseny valószínűségét vizsgálta, amint az a Vodafone esetében a megtámadott határozat (745) preambulumbekezdéséből, a Unitymedia esetében pedig a (763) preambulumbekezdésből kitűnik. A Bizottság ennek keretében úgy ítélte meg, hogy az is kevéssé valószínű, hogy az egyik fél a másik fél kábelhálózati lábnyomára nem infrastruktúrán alapuló eszközök, így többek között bérelt vonalak, műholdas infrastruktúra vagy 4. szintű hálózatok segítségével behatolna, így e negyedik kifogásnak nem lehet helyt adni.

175 Mindenesetre a Bizottság a Törvényszék előtt kifejtette – anélkül, hogy ezt a felperes vitatta volna –, hogy bár elméletileg lehetséges volt az MDU-előfizetők részére televíziós jelátviteli szolgáltatásokat nyújtani a saját 3. szintű infrastruktúra használata nélkül, a gyakorlatban ez versenyszempontból nem volt vonzó lehetőség. E tekintetben arra is rá kell mutatni, hogy a megtámadott határozat (820) preambulumbekezdésében, amelyre a felperes a jelen eljárás keretében több alkalommal hivatkozott, a Bizottság megállapította, hogy a 4. szintű szolgáltatók, köztük a felperes, teljes mértékben a felek azon szándékától függtek, hogy versenyképes feltételek mellett kínáljanak televíziós jelátviteli közvetítő szolgáltatásokat, amit a felperes nem vitat. Továbbá a megtámadott határozat (1479) preambulumbekezdésében a Bizottság megjegyezte, hogy maguk a 4. szintű szolgáltatók kifejtették, hogy a piac egy résszegmensében tevékenykednek, míg a lakásszövetkezetek azt állították, hogy e szolgáltatók gyakran nem tesznek eleget a szolgáltatási szintre vonatkozóan támasztott követelményeknek, és nincsenek abban a helyzetben, hogy gondoskodjanak a 3. szintű hálózat fejlesztéséről, amit a felperes szintén nem vitat. Márpedig ezek a tényezők megerősítik a Bizottság azon megállapítását, amely szerint kevéssé valószínű, hogy az összefonódásban részt vevő felek nem infrastruktúrán alapuló eszközökre támaszkodva kiterjesztenék tevékenységeiket a másik fél kábelhálózati lábnyomára.

176 Következésképpen a felperes által hivatkozott negyedik kifogást el kell utasítani.

[omissis]

e) Az összefonódásban részt vevő felek közötti állítólagos összejátszásról

188 A felperes arra is hivatkozik, hogy ha az összefonódásban részt vevő felek nem versenyeztek egymással, és soha nem kettőzték meg kábelhálózataikat, ennek oka az, hogy közöttük burkolt vagy hallgatólagos összejátszás állt fenn. A felperes szerint, ha a Bizottság helyesen járt volna el, meg kellett volna állapítania, hogy abban az esetben, ha sem a Vodafone, sem pedig a Unitymedia nem terjesztette ki tevékenységeit az MDU-piacon a másik fél kábelhálózati lábnyomára, ez kizárólag ilyen összejátszás nyomán történhetett.

[omissis]

191 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperes kifogása nem a megtámadott határozatban vizsgált összefonódásra, sem pedig annak az MDU-piacra gyakorolt hatásaira vonatkozik, hanem inkább annak magyarázatára irányul, hogy az ügyletben részt vevő felek miért nem álltak versenyben az összefonódást megelőzően.

192 Márpedig a 139/2004 rendelet 21. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy e rendelet csak a 3. cikkében meghatározott összefonódásokra alkalmazandó, amelyek tekintetében [az EUMSZ 101.] és [EUMSZ 102. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) főszabály szerint nem alkalmazandó. Ugyanakkor, egyedül ez utóbbi rendelet alkalmazandó a vállalkozások olyan magatartásaira, amelyek – anélkül, hogy a 139/2004 rendelet értelmében vett összefonódásnak minősülnének – e vállalkozások között az EUMSZ 101. cikkel ellentétes egyeztetéshez vezethetnek, és amelyek ezen okból a Bizottság vagy a nemzeti versenyhatóságok ellenőrzésének vannak alávetve (2017. szeptember 7-i Austria Asphalt ítélet, C-248/16, EU:C:2017:643, 32. és 33. pont).

193 Ebből következik, hogy a felperesnek az összefonódásban részt vevő felek közötti, az összefonódást megelőző állítólagos burkolt vagy hallgatólagos összejátszásra alapított kifogása hatástalan, mivel nem a megtámadott határozat tárgyára, vagyis a 139/2004 rendelet hatálya alá tartozó összefonódásra vonatkozik, hanem inkább olyan magatartásokra, amelyek potenciálisan az EUMSZ 101. vagy EUMSZ 102. cikk, valamint az 1/2003 rendelet hatálya alá tartoznak. Így, még ha a felperes állításai megalapozottak is lennének, vagyis még abban az esetben is, ha az összefonódásban részt vevő felek között az összefonódást megelőzően olyan burkolt vagy hallgatólagos összejátszás állt volna fenn, amely magyarázatot adna arra, hogy az MDU-piacon közöttük miért nem volt tényleges vagy potenciális verseny, amint azt a felperes állítja, ez nem tehetné kérdésessé a Bizottság által e piacra vonatkozóan levont következtetést, vagyis az összefonódásban részt vevő felek közötti verseny hiányát, amelynek megszüntetése a hatékony verseny jelentős akadályozásához vezethetett volna.

194 Mindenesetre emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a harmadik személyeknek az összefonódásban részt vevő felek közötti hallgatólagos összejátszásra alapított állításait nem erősítette meg az említett felek belső dokumentumainak vizsgálata, és azoknak ellentmondanak az aktában szereplő, a kábelhálózatok megkettőzése kevéssé jövedelmező jellegére vonatkozó bizonyítékok (lásd az 534. és az 566. lábjegyzetet). A felperes által előadott érvek, amelyeket a Törvényszék a jelen rész vizsgálata keretében a fentiekben már elutasított, nem tehetik kérdésessé a Bizottság e megállapítását. Egyébiránt a tárgyaláson az összefonódásban részt vevő felek közötti hallgatólagos összejátszás kérdésével kapcsolatban feltett kérdésre a felperes a legcsekélyebb mértékben sem tudott

bizonyítékkezdeményt bemutatni e tekintetben. Végül a szövetségi kartellhatóság hivatkozott két határozatát illetően emlékeztetni kell arra, hogy azok nem kötik a Bizottságot, amint arra a fenti 152. pont emlékeztet.

[omissis]

5. Az arra alapított, második részről, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, és megsértette az indokolási kötelezettséget, amennyiben nem vette figyelembe az összefonódás eredményeként létrejött jogalany forrásainak jelentős növekedését

[omissis]

b) A nyilvánvaló mérlegelési hibáról

[omissis]

219 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a 139/2004 rendelet 2. cikke (1) bekezdésének b) pontja az annak értékelésekor figyelembe veendő tényezők között említi a gazdasági és pénzügyi erőt, hogy valamely összefonódás összeegyeztethető-e a belső piaccal, vagy sem.

220 Mindazonáltal valamely összefonódás belső piaccal való összeegyeztethetőségének értékelésekor a Bizottság számos tényezőt vesz figyelembe, többek között az érintett piacok szerkezetét, a vállalkozások által támasztott valós vagy potenciális versenyt, az érintett vállalkozások piaci helyzetét, valamint gazdasági és pénzügyi erejét, a szállítók és felhasználók számára nyitva álló választási lehetőségeket, a piacra lépés bármilyen akadályát és a kereslet kínálat alakulását (2005. február 15-i Bizottság kontra Tetra Laval ítélet, C-12/03 P, EU:C:2005:87, 125. pont). Az összefonódás eredményeként létrejött jogalany forrásai növekedésének megállapítása tehát önmagában nem teszi lehetővé a hatékony verseny jelentős akadályozására való következtetést.

221 Ebből következik, hogy az a körülmény, hogy két vállalkozás közötti összefonódás az összefonódás folytán létrejött jogalany forrásainak növekedését eredményezi, még ha be is bizonyosodik, önmagában nem elegendő ahhoz, hogy az említett ügyletet a belső piaccal összeegyeztethetetlennek lehessen nyilvánítani. Azt is bizonyítani kell ugyanis, hogy a források e növekedése a hatékony verseny jelentős akadályozásához vezet.

222 Márpedig a jelen ügyben, anélkül hogy szükséges lenne eldönteni azt a kérdést, hogy a források növekedése az összefonódáshoz „köthető”-e, vagy sem, a felperes nem bizonyítja, hogy e növekedés mennyiben vezethet a hatékony verseny jelentős akadályozásához.

223 Csupán azért, mert az összefonódás szinergiákat vagy költségcsökkentést eredményez az összefonódással létrejött vállalkozás javára, az összefonódás nem szükségszerűen akadályozza a versenyt. Továbbá azért sem vezet automatikusan a hatékony verseny jelentős akadályozásához, mert az összefonódás erőfölényt hoz létre vagy erősít meg, vagy ha egyetlen erőfölényben lévő vállalkozás dönt az összefonódás eredményeként létrejött jogalanynak az ország egész területére kiterjedő versenystratégiájáról és árpolitikájáról. Az a körülmény ugyanis, hogy valamely összefonódás erőfölényt hoz létre vagy erősít meg, önmagában – amennyiben nem akadályozza jelentősen a hatékony versenyt a belső piacon vagy annak egy jelentős részén – nem elegendő

annak megállapításához, hogy ez az összefonódás összeegyeztethetetlen a belső piaccal (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2021. október 20-i Polskie Linie Lotnicze „LOT” kontra Bizottság ítélet, T-296/18, EU:T:2021:724, 107. pont).

224 Egyébiránt hangsúlyozni kell, hogy a Bizottság csak akkor nyilváníthat egy összefonódást a belső piaccal összeegyeztethetetlennek, ha az összefonódás közvetlen és azonnali következményeként a hatékony verseny jelentős akadályozásának megvalósulását állapítja meg. Az összefonódás eredményeként létrejött jogalany jövőbeni döntéseiből eredő ilyen akadály csak akkor tekinthető az összefonódás közvetlen és azonnali következményének, ha e jövőbeni magatartást a piac jellemzőinek és szerkezetének az összefonódás általi átrendezése tette lehetővé és gazdaságilag észszerűvé (2013. december 11-i Cisco Systems és Messagenet kontra Bizottság ítélet, T-79/12, EU:T:2013:635, 118. pont).

225 Márpedig a jelen ügyben nem vitatott, hogy mind a Vodafone, mind pedig a Unitymedia a saját kábelhálózati lábnyomán már az összefonódás előtt is erőfölényben volt az MDU-piacon, aminek következtében mindkettő – érzékelhető mértékben – a versenytársaktól és az MDU-előfizetőktől függetlenül alakíthatta magatartását. Következésképpen, még ha – amint azt a felperes állítja – az összefonódás eredményeként létrejött jogalany a forrásai növekedésének köszönhetően ki is szoríthatta a fennmaradó versenytársait többek között felfaló árak alkalmazásával, meg kell állapítani, hogy ez már az összefonódást megelőzően is így volt, és hogy e jövőbeli magatartást ennélfogva nem teszi lehetővé és gazdaságilag észszerűvé a piac jellemzőinek és szerkezetének az összefonódás általi átrendezése.

226 Mindenesetre, ha az összefonódás folytán létrejött jogalany versenyellenes magatartásokat valósítana meg annak érdekében, hogy kiszorítsa a fennmaradó versenytársakat az MDU-piacról, harmadik személyek továbbra is bejelenthetnék az ilyen potenciális visszaélést a nemzeti versenyhatóságoknak vagy a Bizottságnak, ez utóbbiaknak az 1/2003 rendelet 5. cikke és 7. cikkének (1) bekezdése szerinti saját kezdeményezésre történő eljárás lehetőségének sérelme nélkül (lásd ebben az értelemben: 2015. május 13-i Niki Luftfahrt kontra Bizottság ítélet, T-162/10, EU:T:2015:283, 250. pont).

227 Végül a Bizottságot nem köti sem az Oberlandesgericht Düsseldorf (düsseldorfi regionális felsőbíróság) 2013. augusztus 14-i határozata, sem pedig a saját határozathozatali gyakorlata.

228 Az Oberlandesgericht Düsseldorf (düsseldorfi regionális felsőbíróság) határozatát illetően egyébiránt meg kell állapítani, hogy azt 2013-ban hozták, míg az ügyletet 2018-ban jelentették be. Márpedig a távközlési piacok nagyon gyorsan fejlődnek. Ebben az összefüggésben az öt év eltelte is igazolhatja e határozat figyelmen kívül hagyását. Azt is meg kell jegyezni, hogy tekintettel a hatásköröknek a 139/2004 rendelet alapjául szolgáló pontos megosztására, a nemzeti hatóságok határozatai az összefonódások ellenőrzésére vonatkozó eljárások során nem köthetik a Bizottságot (lásd ebben az értelemben: 2007. december 18-i Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ítélet, C-202/06 P, EU:C:2007:814, 56. pont; 2009. május 7-i NVV és társai kontra Bizottság ítélet, T-151/05, EU:T:2009:144, 139. pont).

229 A Bizottság korábbi határozathozatali gyakorlatát illetően meg kell jegyezni, hogy amikor a Bizottság valamely bejelentés és az azon ügylethez tartozó akta alapján döntést hoz az összefonódásnak a belső piaccal való összeegyeztethetőségéről, a felperesnek nincs joga kétségbe vonni a Bizottság megállapításait azon az alapon, hogy azok eltérnek a korábban, más ügyekben, eltérő bejelentés és eltérő akta alapján tett megállapításaitól, még akkor sem, ha a kérdéses piac a

két ügyben hasonló, vagy éppen azonos (2005. december 14-i General Electric kontra Bizottság ítélet, T-210/01, EU:T:2005:456, 118. pont; 2015. május 13-i Niki Luftfahrt kontra Bizottság ítélet, T-162/10, EU:T:2015:283, 142. pont).

230 A fentiekből következik, hogy a felperes nem bizonyítja, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amennyiben a forrásoknak az összefonódásból eredő növekedése alapján nem állapította meg az MDU-piacra gyakorolt horizontális, nem koordinatív hatások fennállását.

[omissis]

D. A harmadik, a közvetítői piacra és az MDU-piacra gyakorolt vertikális, nem koordinatív hatások vizsgálatakor elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibára és eljárási szabálytalanságokra alapított jogalapról

[omissis]

3. A nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapított második részről

[omissis]

314 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a nem horizontális összefonódásoknak a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló tanácsi rendelet alapján történő értékeléséről szóló iránymutatás (HL 2008. C 265., 6. o.; a továbbiakban: nem horizontális összefonódásokról szóló iránymutatás) 31. pontjából kitűnik, hogy az inputkizárás akkor valósul meg, ha a szóban forgó összefonódás következtében létrejövő új jogalany nagy valószínűséggel korlátozza azokhoz a termékekhez vagy szolgáltatásokhoz való hozzáférést, amelyeket az összefonódás hiányában egyébként szolgáltatott volna, és így növeli a termelési-értékesítési láncban lejjebb lévő versenytársak költségeit azáltal, hogy megnehezíti számukra az inputok beszerzését az összefonódás előttiekhez hasonló áron és feltételekkel.

315 A nem horizontális összefonódásokról szóló iránymutatás 32. pontja értelmében a versenyellenes inputkizárás kialakulásának valószínűségét értékelve a Bizottság először megvizsgálja, hogy az összefonódással létrejött vállalkozás az összefonódást követően képes-e jelentős mértékben akadályozni az inputokhoz való hozzáférést, majd azt, hogy motiválja-e valami erre, végül pedig azt, hogy a kizárásra irányuló stratégia jelentős mértékben hátrányosan érintheti-e a termelési-értékesítési láncban lejjebb folyó versenyt.

316 Meg kell jegyezni, hogy e három feltétel kumulatív, vagyis bármelyik hiánya elegendő ahhoz, hogy a versenyellenes inputkizárás kockázata kizárásra kerüljön (2019. május 23-i KPN kontra Bizottság ítélet, T-370/17, EU:T:2019:354, 118. és 119. pont; 2021. január 27-i KPN kontra Bizottság ítélet, T-691/18, nem tették közzé, EU:T:2021:43, 111. és 112. pont). Egyébiránt, konkrétabban a harmadik feltételt illetően meg kell jegyezni, hogy ezen feltétel teljesüléséhez bizonyítani kell a termelési-értékesítési láncban lejjebb folyó versenyre gyakorolt jelentős kedvezőtlen hatást, amint az a nem horizontális összefonódásokról szóló iránymutatás 32. pontjából kitűnik.

317 Meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatban az upstream közvetítői piac és az összefonódásból következő downstream MDU-piac közötti új vertikális kapcsolat hiánya ellenére a Bizottság a megtámadott határozat (1476)–(1506) preambulumbekezdésében megvizsgálta e három feltételt, és a felperes magát e megközelítést nem kifogásolta.

318 A jelen ügyben a Törvényszék célszerűnek tartja a felperes által annak bizonyítására előadott érvek vizsgálatával kezdeni, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nyilvánvalóan tévesen állapította meg, hogy e feltételek közül a harmadik, vagyis a fenti 312. pontban összefoglalt harmadik kifogás nem teljesül.

319 E tekintetben meg kell állapítani, hogy ennek keretében a felperes nem vitat több olyan körülményt, amelyek alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a kizárásra irányuló esetleges stratégia semmiképpen sem érintené jelentős mértékben hátrányosan a termelési-értékesítési láncban lejjebb folyó versenyt.

320 Így a felperes nem vitatja, hogy e stratégia nem érintette a fő tevékenységét, mivel azt a Unitymedia kábelhálózati lábnyomán kívül fejtette ki. Egyébiránt, bár a felperes vitatja a Bizottság azon következtetését, amely szerint csak csekély mértékben fejtett ki tevékenységet a Unitymedia kábelhálózati lábnyomán, egyáltalán nem támasztja alá ezt az állítást, és nem kérdőjelezi meg többek között azt a tényt, hogy nem vehetett részt a 3. szintű hálózat korszerűsítésére kiírt pályázatokon, az érintett – [0–5]%–ot kitevő – piaci részesedésének korlátozott jellegét, és a Unitymedia kábelhálózati lábnyomán kiírt pályázatokon való korlátozott részvételét.

321 Ezenkívül a felperes által előadott érvek egyike sem megalapozott.

322 Először is a felperes azon állítását illetően, amely szerint elegendő versenykényszert gyakorolt a Unitymedia kábelhálózati lábnyomán annak ellenére, hogy ott csak továbbértékesítette a Unitymedia termékét, meg kell állapítani, hogy ezen állítás alátámasztására nem csatolt olyan bizonyítékokat, amelyek kérdésessé tehetnék a megtámadott határozat (1501) és (1503) preambulumbekezdésében szereplő, a fenti 283. és 284. pontban felidézett magyarázatokat.

323 Így a felperes egyáltalán nem támasztja alá azon állítását, amely szerint jelentős mértékben hátrányosan érintette a versenyt azon viszonteladók eltűnése, akik a múltban sikeresen elnyertek pályázatokat.

324 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a felperes állításával ellentétben az összefonódás-ellenőrzési eljárásnak nem feladata, hogy meggyőződjön a felperesnek mint az összefonódásban részt vevő felek fő versenytársának és a fennmaradó verseny fő forrásának megerősödéséről, annál is inkább, mivel a felperes nem fejti ki, hogy miben áll az ilyen megerősödés, sem pedig azt, hogy ennek milyen jogalapból kellene következnie.

325 Végül a felperes nem hivatkozhat megalapozottan arra, hogy a vezetékesinternet-hozzáférési szolgáltatások piacán jelentkező horizontális, nem koordinatív hatásokat illetően a Bizottság tisztán a viszonteladókra összpontosító korrekciós intézkedést fogadott el. Amint ugyanis azt a Bizottság kifejti, jelentős különbségek mutatkoznak az MDU-piac és a vezetékesinternet-hozzáférési szolgáltatások piaca között, ami ez utóbbi esetében korrekciós intézkedés elfogadását tette szükségessé. A két piacon ugyanis eltérőek a versenyfeltételek (lásd a megtámadott határozat (391) és azt követő, valamint (700) és azt követő preambulumbekezdéseit). E tekintetben az MDU-piacon a hangsúly elsősorban a rendelkezésre bocsátandó infrastruktúrára helyeződik (lásd a megtámadott határozat (107) és (699) preambulumbekezdését) és a 4. szintű szolgáltatók ott nem gyakorolnak jelentős versenynyomást (lásd a megtámadott határozat (818)–(820) és (1478)–(1480) preambulumbekezdését). Ezzel szemben az összefonódást megelőzően a Vodafone jelentős versenynyomást gyakorolt a vezetékesinternet-hozzáférési

szolgáltatások piacán (lásd a megtámadott határozat (445)–(499) preambulumbekezdését és különösen a (454) preambulumbekezdését), így korrekciós intézkedésre volt szükség (lásd különösen a megtámadott határozat (1898) preambulumbekezdését).

326 Másodszor, ami a felperes azon állítását illeti, amely szerint csak ideiglenesen – a saját 3. szintű hálózatának kiépítéséig – támaszkodott a Unitymedia által nyújtott, televíziós jelátviteli közvetítő szolgáltatásokra, a megtámadott határozat (798) preambulumbekezdéséből és 20. ábrájából – amelyekre a Bizottság az említett határozat (1504) preambulumbekezdésében hivatkozik – kitűnik, hogy a Bizottság által végzett értékelések a kifogásközlésre adott válaszon és maga a felperes által közölt saját számadatain alapulnak. A megtámadott határozat (744) preambulumbekezdésének a) pontjában és (797)–(799) preambulumbekezdésében bemutatott bizonyítékok azt mutatják, hogy a felperes a megtámadott határozat elfogadását megelőző években valóban nem kettőzte meg valamely másik szolgáltató kábelhálózatát. Közelebbről, a megtámadott határozat (798) preambulumbekezdésében szereplő 20. ábra azt mutatja, hogy a felperes hálózatához kapcsolódó háztartások száma 2012 és 2018 között nem nőtt jelentősen, hacsak nem más társaságok már meglévő eszközeinek megszerzése révén. Márpedig a felperes csak a saját nyilatkozataira hivatkozik, de nem terjeszt elő egyetlen, azon következtetést cáfoló bizonyítékot sem, hogy „az utóbbi években csak csekély mértékben fejlesztette a 3. szintű infrastruktúráját”.

327 Ebből következik, hogy a felperes által előadott érvek nem bizonyítják, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett volna el, amikor úgy ítélte meg, hogy a rendelkezésére álló bizonyítékok azt mutatják, hogy a felperesnek a Unitymedia kábelhálózati lábnyomán bekövetkezett gyengülése nem érintette jelentős mértékben hátrányosan a versenyt az MDU-előfizetőknek nyújtott szolgáltatások kiskereskedelmi piacán.

328 Ennélfogva a felperes által a harmadik jogalap második részének alátámasztására felhozott harmadik kifogást el kell utasítani.

329 Az inputkizárás kockázatának fennállására vonatkozó három feltétel kumulatív jellegére tekintettel, amelyet egyébként a felperes sem vitat, az a tény, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy e feltételek közül a harmadik nem teljesül, elegendő a kizárás ilyen veszélyének kizárásához, anélkül hogy meg kellene vizsgálni, hogy a Bizottság nyilvánvalóan tévesen állapította-e meg, hogy a másik két feltétel sem teljesül. Következésképpen nem kell megvizsgálni a felperes által a harmadik jogalap második részének alátámasztására felhozott, lényegében az első két feltételre vonatkozó első és második kifogás megalapozottságát.

330 A fentiekre tekintettel a harmadik jogalapot el kell utasítani, anélkül hogy meg kellene vizsgálni, hogy a felperesnek érdeke fűződik-e az arra való hivatkozáshoz.

E. A negyedik, a televíziós jelátviteli piacra gyakorolt horizontális, nem koordinatív hatások vizsgálatakor elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított jogalapról

[omissis]

2. A felperes által hivatkozott nyilvánvaló mérlegelési hibáról

[omissis]

348 Ami először is azt a kifogást illeti, hogy a Bizottság állítólag csak a jelátviteli díjakkal, illetve az OTT- és HbbTV-szolgáltatásokkal kapcsolatos bizonyos versenyellenes hatásokat elemezte, a felperes csupán néhány olyan műszaki funkciót és kereskedelmi szempontot idéz, amelyet szerinte a Bizottságnak meg kellett volna vizsgálnia, de egyáltalán nem fejti ki, hogy azokat mennyiben érintheti az összefonódás, és nem fejti ki különösen azt, hogy az összefonódás eredményeként létrejött jogalanynak miért és hogyan lenne lehetősége arra, különösen pedig érdeke ahhoz, hogy ezeket a funkciókat és kereskedelmi szempontokat a műsorszolgáltatókkal folytatott tárgyalásai során lerontsa, továbbá hogy ez – különösen azok jelentőségére tekintettel – miként járhat azzal a hatással, hogy jelentősen akadályozza a hatékony versenyt a televíziós jelátviteli piacon, és hogy e funkciók és kereskedelmi szempontok ilyen valószínű romlása mennyiben lenne az összefonódáshoz köthető, aminek következtében ezt az első kifogást el kell utasítani.

349 Mindenesetre, amint arra a Bizottság helyesen hivatkozik, pusztán az a tény, hogy a Bizottság nem végezte el a felperes által kívánt vagy hasznosnak ítélt valamennyi vizsgálatot, önmagában nem indokolja a megtámadott határozat megsemmisítését.

350 Másodszor, ami azt az állítást illeti, amely szerint a Bizottság nem vette figyelembe azt, hogy az összefonódás eredményeként létrejött jogalany képes és motivált lenne részleges kizárólagosságot bevezetni annak érdekében, hogy megtiltsa a tartalmak egyes versenytársakon – így például a felperesen – keresztül történő terjesztését, meg kell állapítani, hogy ez az állítás igen általános, és semmi nem támasztja alá.

351 Egyébiránt, a felperes ugyan arra hivatkozik, hogy az összefonódás eredményeként létrejött jogalany képes és motivált lenne ilyen részleges kizárólagossági stratégiát bevezetni bizonyos versenytársakkal szemben, meg kell állapítani, hogy még csak meg sem próbálja bizonyítani azt, hogy az ilyen stratégia jelentős mértékben hátrányosan befolyásolná a downstream versenyt, például az azt alátámasztó bizonyítékokra támaszkodva, hogy az MDU-piacot illetően a lakásszövetkezetek, illetve az SDU-piacot illetően a német televíziónézők potenciálisan jelentős hányada hajlandó lett volna áttérni az összefonódás eredményeként létrejött jogalany ajánlatára, csupán amiatt, hogy bizonyos csatornák nem szerepeltek a jelenlegi szolgáltatójuk kínálatában. Márpedig, amint az a fenti 315. és 316. pontból, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, a nem horizontális összefonódásokról szóló iránymutatás 32. pontjában említett három feltétel kumulatív, vagyis az egyik feltétel teljesülésének hiánya elegendő a versenyellenes inputkizárás kockázatának kizárásához, aminek következtében e második kifogást el kell utasítani.

352 Mindenesetre az, hogy egy erőfölényben lévő vállalkozás egy vagy több egyedileg megjelölt versenytársnak a downstream piacról való kiszorítására irányuló kizárólagossági megállapodásokat köt egy szolgáltatóval, versenyjoggal ellentétes magatartásnak minősülhet (lásd ebben az értelemben: 2011. március 22-i Altstoff Recycling Austria kontra Bizottság ítélet, T-419/03, EU:T:2011:102, 51. pont). A tárgyaláson ezzel kapcsolatban feltett kérdésre válaszolva a Bizottság egyébként megerősítette, hogy ha az összefonódás folytán létrejött jogalany teljes vagy részleges kizárólagossági megállapodást köt egy televíziós műsorszolgáltatóval, az az EUMSZ 101. vagy EUMSZ 102. cikk megsértésének minősülhet.

353 Következésképpen meg kell állapítani, hogy kevéssé volt valószínű, hogy az összefonódás eredményeként létrejött vállalkozás ezen összefonódást követően ilyen megállapodások megkötésére hajlott volna, akár a televíziós műsorszolgáltatók vonatkozásában is. Az ítélkezési gyakorlatból ugyanis kitűnik, hogy bár figyelembe kell venni a versenyellenes magatartások irányába ható ösztönző erőket, figyelembe kell venni azt a tényt is, hogy az említett ösztönző erők

milyen mértékben csökkennének, sőt szűnnének meg a szóban forgó magatartások jogellenességének, esetleges lelepleződésének, illetve annak okán, hogy ezt a magatartást az illetékes hatóságok akár uniós, akár nemzeti szinten üldözhetik, illetve ebből eredően pénzbírságot szabhatnak ki (lásd ebben az értelemben: 2002. október 25-i Tetra Laval kontra Bizottság ítélet, T-5/02, EU:T:2002:264, 159. pont; 2005. december 14-i General Electric kontra Bizottság ítélet, T-210/01, EU:T:2005:456, 303–311. pont). Ennélfogva nem róható fel a Bizottságnak, hogy nem vette figyelembe annak valószínűtlen eshetőségét – a potenciálisan jogellenes jellegére tekintettel –, hogy az összefonódás eredményeként létrejött jogalany olyan kizárólagossági megállapodást köt valamely televíziós műsorszolgáltatóval, amelynek következtében egy vagy több versenytársat, így például a felperest a downstream piacokon megfosztott volna a bizonyos tartalmakhoz való hozzáféréstől.

354 Harmadszor, ami azt az állítást illeti, amely szerint az összefonódás eredményeként létrejött jogalany az MDU-piacon kihasználhatná a televíziós jelátviteli piacon őt megillető előnyöket, meg kell állapítani, hogy ezekre a tényezőkre a felperes már hivatkozott az első jogalapjának a nyilvánvaló mérlegelési hibára és az indokolás hiányára amiatt alapított második részének alátámasztása érdekében, hogy a Bizottság az MDU-piac vizsgálata során elmulasztotta figyelembe venni az összefonódás folytán létrejött jogalany forrásainak jelentős növekedését. Márpedig e második rész a fenti 199–230. pontban kifejtett okokból elutasításra került, így e harmadik kifogásnak nem lehet helyt adni.

355 Mindenesetre, ha az összefonódás eredményeként létrejött jogalanyt állítólagosan megillető előnyök lehetővé tennék számára, hogy kedvezőbb árakat kínáljon az MDU-előfizetőknek, amint azt a felperes állítja, meg kell állapítani, hogy ez a fogyasztókra nézve kedvező hatásokat tár fel, mivel valószínű, hogy az ilyen árcsökkenés inkább az érintett ingatlanok bérlőit terhelő havi bérleti díjban, mintsem a hatékony verseny jelentős akadályozásában nyilvánulna meg. Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a felperes egyáltalán nem bizonyítja, hogy az általa hivatkozott előnyök, azaz a jelátviteli díjak beszedése és a tartalmaknak a kisebb kábelüzemeltetőknél kedvezőbb feltételek mellett történő megszerzése az összefonódáshoz lenne köthető.

356 Ennélfogva a felperes nem bizonyítja, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el a televíziós jelátviteli szolgáltatások piacán jelentkező horizontális, nem koordinatív hatások vizsgálatakor, aminek következtében a negyedik jogalapot el kell utasítani.

F. Az ötödik, a kötelezettségvállalások vizsgálatakor elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibára és eljárási szabálytalanságra alapított jogalapról

[omissis]

2. A nagykereskedelmi vezetékes széles sávú hozzáférésre tett kötelezettségvállalás értékelésekor elkövetett nyilvánvaló hibára alapított, első részről

[omissis]

370 Továbbá, ami a felperes azon állítását illeti, amely szerint a nagykereskedelmi vezetékes széles sávú hozzáférésre tett kötelezettségvállalás nem hatékony, mivel nem teszi lehetővé a Unitymedia infrastruktúrája és újításai által az összefonódást megelőzően gyakorolt versenynyomás megszűnésének ellensúlyozását, meg kell állapítani, hogy a nagykereskedelmi vezetékes széles sávú hozzáférésre tett kötelezettségvállalás fő célja az, hogy orvosolja a Vodafone

DSL-tevékenysége által a Unitymedia kábelhálózati lábnyomán gyakorolt versenynyomás megszűnéséből eredő versenyproblémát, amint az többek között a megtámadott határozat (1898) preambulumbekezdéséből kitűnik.

371 Az ügyletet követően ugyanis a Unitymediának a kábelhálózatán keresztül végzett tevékenysége továbbra is folytatódik, és azt a Vodafone veszi át. Ezzel szemben a Vodafone azt tervezte, hogy a Unitymedia kábelhálózati lábnyomán felhagy a Deutsche Telekom által biztosított nagykereskedelmi hozzáférés alapján általa gyakorolt DSL-tevékenységgel (lásd különösen a megtámadott határozat (566), (604) és (605) preambulumbekezdését). Ebből következik, hogy az ügyletet követően a Vodafone DSL-tevékenysége, vagyis a Deutsche Telekom DSL-termékének viszonteladására irányuló tevékenység szűnne meg.

372 A nagykereskedelmi vezetékes széles sávú hozzáférésre tett kötelezettségvállalás ennélfogva nem tekinthető hatástalannak amiatt, hogy egy olyan szolgáltató – a Telefónica – belépését írta elő, amely az infrastruktúra terén nem volt tevékeny, hanem kizárólag viszonteladást végzett, mivel a célja éppen annak ellensúlyozása volt, hogy a Unitymedia kábelhálózati lábnyomán egy olyan szolgáltató – a Vodafone – felhagy a tevékenységével, amely az infrastruktúra terén nem volt tevékeny, hanem kizárólag viszonteladást végzett, így ezen első kifogásnak nem lehet helyt adni.

373 Mindenesetre többek között a megtámadott határozat (452) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Vodafone a kábelhálózati lábnyomán az ügyletet megelőzően befektetéseket és újításokat végzett. Egyébiránt az összefonódást követően az összefonódás eredményeként létrejött jogalany kábeltevékenysége a Unitymedia kábelhálózati lábnyomán továbbra is versenyben áll más gazdasági szereplőkkel – mint például a Deutsche Telekommal, a United Internettel és a Telefónicával –, ami szintén kitűnik e preambulumbekezdésből. Ebből következik, hogy az összefonódás folytán létrejött jogalanynak a Unitymedia régi kábelhálózati lábnyomán valószínűleg hasonló beruházásokat kell végrehajtania az infrastruktúra és az innováció terén, mint amelyeket a Unitymedia az összefonódást megelőzően hajtott végre. Mindenesetre a felperes nem terjeszt elő egyetlen olyan bizonyítékot sem, amely kellőképpen alátámasztaná, hogy e körülmények ellenére, pontosabban a Deutsche Telekom, a United Internet és a Telefónica által támasztott verseny ellenére az összefonódás eredményeként létrejött jogalany felhagyna a Unitymedia régi kábelhálózati lábnyomába való befektetéssel és innovációval, aminek következtében az ügylet az ilyen beruházásokból és innovációkból eredő versenynyomás megszűnését eredményezné.

374 Másodszor, ami a felperes azon állítását illeti, amely szerint a Bizottság annak magatartási és nem strukturális jellege miatt nem fogadhatta volna el a nagykereskedelmi vezetékes széles sávú hozzáférésre tett kötelezettségvállalást, igaz, hogy – amint azt a felperes állapítja – a Bizottság a korrekciós intézkedésekről szóló közlemény 15. pontjában kifejti, hogy az olyan strukturális jellegű kötelezettségvállalások, mint az üzleti egység értékesítésére vonatkozó kötelezettségvállalás, általában kedvezőbbek a 139/2004 rendeletben meghatározott cél szempontjából, mivel tartósan megelőzik a bejelentett összefonódás miatt a versennyel kapcsolatban támadó aggályokat, és nem tesznek szükségessé közép- vagy hosszú távú ellenőrző intézkedéseket. Egyébiránt a Bizottság az említett közlemény 17. pontjában hangsúlyozza, hogy az összefonódással létrejött jogalany jövőbeni magatartására vonatkozó kötelezettségvállalások kizárólag nagyon sajátos körülmények között, kivételes esetben fogadhatók el.

375 Továbbá a Bizottság csak olyan kötelezettségvállalásokat fogadhat el, amelyek az összefonódást a belső piaccal összeegyeztethetővé teszik. Másként fogalmazva, az érintett vállalkozások által javasolt kötelezettségvállalásoknak e rendelet 2. cikkének (2) bekezdése értelmében

alkalmasaknak kell lenniük arra, hogy meggyőzzék a Bizottságot, hogy a szóban forgó összefonódás nem akadályozná jelentősen a hatékony versenyt a belső piacon vagy annak egy jelentős részén, különösen azáltal, hogy erőfölényt hoz létre vagy erősít meg (lásd: 2006. február 23-i Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ítélet, T-282/02, EU:T:2006:64, 294. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

376 A II. szakasz során tett kötelezettségvállalások célja többek között a Bizottság által az I. szakasz során megállapított azon versenyproblémák orvosolása, amelyek miatt a Bizottság megindította a II. szakaszt. Következésképpen amennyiben a Törvényszéknek azt kell megvizsgálnia, vajon a II. szakasz során vállalt kötelezettségvállalások azok terjedelmére, valamint tartalmára tekintettel olyan jellegűek-e, hogy a Bizottság az összefonódást jóváhagyó határozatot hozhat, azt kell ellenőriznie, vajon a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hiba elkövetése nélkül állapíthatta-e meg, hogy a hivatkozott kötelezettségvállalások közvetlen és kielégítő választ nyújtottak-e az I. szakasz során megállapított versenyproblémákra (lásd ebben az értelemben: 2015. május 13-i Niki Luftfahrt kontra Bizottság ítélet, T-162/10, EU:T:2015:283, 298. pont).

377 A 139/2004 rendelet (30) preambulumbekezdése szerint, ha az érintett vállalkozások egy bejelentett összefonódáson módosítanak, különösen az összefonódásnak a belső piaccal összeegyeztethetővé tétele érdekében tett kötelezettségvállalással, a Bizottság e módosított összefonódást a belső piaccal összeegyeztethetőnek nyilváníthatja. A kötelezettségvállalásnak a versennyel kapcsolatos problémával arányosnak kell lennie, és azt teljes mértékben meg kell oldania (lásd ebben az értelemben: 2006. február 23-i Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ítélet, T-282/02, EU:T:2006:64, 307. pont).

378 Végül a magatartási kötelezettségvállalások nem alkalmatlanok természetüknél fogva arra, hogy megakadályozzák a hatékony verseny jelentős akadályozását a belső piacon vagy annak egy jelentős részén, különösen azáltal, hogy erőfölény hoz létre vagy erősít meg, és azok ugyanúgy esetről esetre vizsgálandók, mint a strukturális kötelezettségvállalások (lásd ebben az értelemben: 2005. szeptember 21-i EDP kontra Bizottság ítélet, T-87/05, EU:T:2005:333, 100. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

379 Így a korrekciós intézkedésekről szóló közlemény 15. pontjában a Bizottság hangsúlyozza, hogy nem zárható ki automatikusan, hogy a strukturális jellegű kötelezettségvállalásokon kívül más típusú kötelezettségvállalások is megakadályozhatják a hatékony verseny jelentős akadályozását.

380 A fentiekből következik, hogy a korrekciós intézkedésekről szóló közleményben a Bizottság valóban előnyben részesíti a strukturális kötelezettségvállalásokat, különösen azok végrehajtásának egyszerűsége miatt. Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a kötelezettségvállalások elfogadását elsősorban a kötelezettségvállalásoknak az azonosított versenyprobléma megoldására alkalmas és elégséges jellege, valamint az említett kötelezettségvállalások végrehajthatóságának bizonyossága határozza meg.

381 A felperes tehát megalapozatlanul állítja, hogy a Bizottságnak el kellett volna utasítania a nagykereskedelmi vezetékes széles sávú hozzáférésre tett kötelezettségvállalást pusztán amiatt, hogy az kizárólag az összefonódás eredményeként létrejött jogalany magatartására vonatkozott, következésképpen pedig a második kifogást el kell utasítani.

382 Harmadszor a felperes azon állítását illetően, miszerint a Telefónica állítólag nem képes erős versenynyomást gyakorolni a vezetékesinternet-hozzáférési szolgáltatások piacán, meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatnak a felperes által a jelen kifogás alátámasztására

hivatkozott (529) preambulumbekezdésének tartalma a Deutsche Telekom által a Telefónicának a nagykereskedelmi vezetékes széles sávú hozzáférésre tett kötelezettségvállalás figyelembevételét megelőző versenyerejével kapcsolatban tett nyilatkozatára vonatkozik, ami lehetővé teszi a felperes azon érvének elutasítását, miszerint a Bizottság e preambulumbekezdésben maga is elismerte a Telefónica versenyképtelenségét.

383 Egyébiránt a felperesnek a nagykereskedelmi vezetékes széles sávú hozzáférésre tett kötelezettségvállalás alapján a Telefónicának kínált, állítólagosan korlátozott sebességekre vonatkozó érvét illetően igaz, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (531) preambulumbekezdésében a következő megállapításokat tette:

„A Telefónica csak a közelmúltban egészítette ki termékportfólióját 250 Mbit/s-os kínálattal. Eddig csak 10, 50 és 100 Mbit/s sebességet kínált, amit a versenytársak a versenyképessége súlyos korlátjának tekintenek. A nagyobb sebességeknek a termékportfóliójába történő késői felvétele jelentős bizonyíték a Telefónica korlátozott piaci versenyképességére.”

384 Mindazonáltal hangsúlyozni kell, hogy a Bizottság hasonló megállapításai a Telefónicának a nagykereskedelmi vezetékes széles sávú hozzáférésre tett kötelezettségvállalás hiányában fennálló helyzetére vonatkoztak.

385 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy e megállapítások, amelyek nem veszik figyelembe a Vodafone által a nagykereskedelmi vezetékes széles sávú hozzáférésre tett kötelezettségvállalás keretében vállalt valamennyi kötelezettséget, nem engednek következtetést levonni arra vonatkozóan, hogy a Telefónica képes-e és motivált-e arra, hogy e kötelezettségvállalás teljesítését követően életképes és aktív versenyerőként működjön.

386 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat (1896)–(1917) preambulumbekezdésében a Bizottság a „Hatály” című szakaszban részletesen megvizsgálta a nagykereskedelmi vezetékes széles sávú hozzáférésre tett kötelezettségvállalást. Közelebbről az említett határozat (1901)–(1906) preambulumbekezdésében a Bizottság megvizsgálta a Vodafone által a Telefónicának kínált sebességeket. Amint azt a jelen eljárásban beavatkozó fél hangsúlyozza, a Telefónica a DSL-tevékenységei kapcsán 250 Mbits/s hipotetikus maximális sebességgel rendelkezett. Összehasonlításképpen, a nagykereskedelmi vezetékes széles sávú hozzáférésre tett kötelezettségvállalás lehetővé teszi számára, hogy a kötelezettségvállalás teljesítésekor 300 Mbits/s, majd azt követően 500 Mbit/s maximális adatsebességhez férjen hozzá. Így a Bizottság a megtámadott határozat (1906) preambulumbekezdésében úgy ítélte meg, hogy a nagykereskedelmi vezetékes széles sávú hozzáférésre tett kötelezettségvállalás keretében rendelkezésre álló sebességek jelentős előnyöket nyújtanak a Deutsche Telekom DSL-infrastruktúráján rendelkezésre álló sebességekhez képest. Konkrétabban megjegyezte, hogy e kötelezettségvállalás a DSL-infrastruktúrával a technikailag elérhető leggyorsabb terméknél nagyobb sebességet kínálna, és olyan versenytársat hozna létre, amely a sebesség tekintetében közelebb állna a Unitymediához, mint a Vodafone DSL-tevékenységéhez. A Bizottság általánosságban úgy ítélte meg, hogy a nagykereskedelmi vezetékes széles sávú hozzáférésre tett kötelezettségvállalás keretében rendelkezésre álló sebességek javulást jelentenek a Deutsche Telekom nagykereskedelmi kínálatához képest, és elegendőek ahhoz, hogy a Telefónica belátható időn belül hatékonyan versenyezhessen a vezetékesinternet-hozzáférési szolgáltatások piacán.

387 Ennélfogva önmagában az a körülmény, hogy a Bizottság a nagykereskedelmi vezetékes széles sávú hozzáférésre tett kötelezettségvállalás figyelembevételét megelőzően úgy ítélte meg, hogy a nagyobb sebességeknek a termékportfóliójába történő késői bevezetése jelentős bizonyíték volt a

Telefónica korlátozott piaci versenyképességére, nem enged következtetést levonni arra vonatkozóan, hogy a Telefónica életképes és aktív versenyerőként képes-e és motivált-e fellépni, és így a nagykereskedelmi vezetékes széles sávú hozzáférésre tett kötelezettségvállalásnak a teljesítését követő megfelelő és elégséges voltára vonatkozóan, következésképpen e harmadik kifogást el kell utasítani.

388 A fentiek összességéből következik, hogy az ötödik jogalapnak a Bizottság által a nagykereskedelmi vezetékes széles sávú hozzáférésre tett kötelezettségvállalás értékelésekor elkövetett nyilvánvaló hibára alapított első részét el kell utasítani.

3. A televíziós jelátviteli piacra vonatkozó kötelezettségvállalások értékelésekor elkövetett eljárási szabálytalanságra és nyilvánvaló hibára alapított, második részről

389 Először is a felperes azt állítja, hogy a Bizottság eljárási szabálytalanságot követett el, amikor elfogadta a jelátviteli díjakra vonatkozó kötelezettségvállalást, mivel azt késedelmesen, a 802/2004 rendelet 19. cikkének (2) bekezdésében előírt határidő lejártát követően és a piaci szereplőkkel folytatott konzultáció nélkül nyújtották be.

[omissis]

400 Másodszor, ami a felperes azon állítását illeti, amely szerint az OTT-kötelezettségvállalás elégtelen volt, mivel az OTT-szolgáltatások Németországban még csak korlátozott jelentőséggel bírtak, és mivel nem védte a többi kábelszolgáltatót és IPTV-szolgáltatót, meg kell állapítani egyrészt, hogy a megtámadott határozat (1266) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy az azonosított versenyprobléma, amelyre ez a korrekciós intézkedés megoldást kívánt nyújtani, abban állt, hogy az összefonódás folytán létrejött jogalanynak fokozottan lehetősége volt arra, hogy megakadályozza bizonyos innovatív, olyan televíziós szolgáltatások – köztük az OTT – megjelenését és fejlesztését, amelyek növekvő jelentőségét elismerték, és amelyek nagyobb interakciót tesznek lehetővé a televíziós műsorszolgáltatók és a televíziónézők között.

401 Következésképpen, attól a kérdéstől függetlenül, hogy az OTT-szolgáltatások milyen időkeretben korlátozhatták volna az összefonódás folytán létrejött jogalany mozgásterét és megnövekedett alkupozícióját, meg kell állapítani, hogy az OTT-kötelezettségvállalás, amennyiben az a megtámadott határozat elfogadásának időpontjától a Vodafone-t nem csupán akadályozza abban, hogy olyan tartalmú megállapodást kössön vagy újítson meg valamely műsorszolgáltatóval, amely közvetlenül vagy közvetve korlátozza e műsorszolgáltató lehetőségét arra, hogy OTT-szolgáltatást nyújtson Németországban, hanem arra is kötelezi, hogy ne tegyen eleget a már létező kikötéseknek, és hogy a meglévő szerződésekből törölje az ilyen korlátozásokat (lásd a kötelezettségvállalások B.II szakaszának 13. és 14. pontját), azonnal megakadályozhatta a Vodafone-t abban, hogy akadályozza az OTT-szolgáltatások megjelenését és fejlesztését, és ennélfogva megszüntethette azt az azonosított versenyproblémát, amely miatt azt elfogadták.

402 Másrészt meg kell jegyezni, hogy bár a Bizottság a megtámadott határozatban úgy ítélte meg, hogy az összefonódás eredményeként létrejött jogalany képes és motivált lenne arra, hogy akadályozza az olyan innovatív televíziós szolgáltatások megjelenését és fejlesztését, mint a HbbTV és az OTT, és hogy a Vodafone e versenyprobléma orvoslása érdekében ajánlotta fel az OTT- és a HbbTV-kötelezettségvállalásokat, nem vélte úgy, hogy ez a helyzet állna fenn más kábelszolgáltatók vagy IPTV-szolgáltatók esetében is. Ami ez utóbbi szolgáltatást illeti, meg kell

állapítani, hogy az az OTT-vel ellentétben a visszaesés fázisában volt, 8%-os korlátozott piaci részesedéssel (lásd a megtámadott határozat (291) preambulumbekezdését), amit a felperes nem vitat.

403 Márpedig a felperes nem azt kifogásolta, hogy a Bizottság nem úgy vélte, hogy az összefonódás folytán létrejött jogalany képes és motivált lett volna akadályozni más műsorszolgáltatók, például a többi kábelüzemeltető vagy az IPTV-szolgáltatók megjelenését és fejlesztését, aminek következtében e tekintetben nem volt szükséges kötelezettségvállalást előírni, éppen ezért a felperes ezen állítását el kell utasítani.

404 Harmadszor, ami a felperes azon állítását illeti, amely szerint az összefonódás eredményeként létrejött jogalany internetes hálózata és az OTT-kötelezettségvállalás keretében előírt internetes összekapcsolási szolgáltatásokat nyújtó harmadik fél szolgáltatók között fennálló kapacitás nem volt elegendő az OTT-szolgáltatások terjesztését lehetővé tévő sebesség biztosításához, és így inkább az egy elosztóhoz csatlakoztatott lakások számát 32-ben kellett volna meghatározni, meg kell állapítani, hogy a felperes ezt az állítást nem támasztja alá bizonyítékokkal, így e harmadik kifogásnak nem lehet helyt adni.

405 Mindenesetre meg kell jegyezni, hogy a kötelezettségvállalások B.II szakaszának 15. pontjából kitűnik, hogy az OTT-kötelezettségvállalásnak az OTT-szolgáltatások összekapcsolására vonatkozó második aspektusának célja az volt, hogy legalább három nem szűk keresztmetszetű utat fenntartsanak az összefonódás folytán létrejött jogalany németországi IP-hálózata felé. Más szóval a cél az volt, hogy elegendő összekapcsolási kapacitást biztosítsanak ahhoz, hogy az összefonódás eredményeként létrejött jogalany széles sávú ügyfelei – akár a kötelezettségvállalások B.II szakaszának 16. pontjában leírt összekapcsolási pontokon keresztül, akár más módon – hozzáférhessenek bármely OTT-szolgáltatáshoz Németországban.

406 E célból a kötelezettségvállalások B.II szakaszának 16. pontja többek között a következő kötelezettségeket írta elő. Először is a Vodafone gondoskodik arról, hogy az összefonódás eredményeként létrejött jogalany valamennyi összekapcsolási pontján – a legalább három olyan elismert összekapcsolási szolgáltatóból álló csoportok mindegyikével együtt, amely egy vagy több fizikai összekapcsolási ponton keresztül a széles sávú ügyfelek felé tudott tranzitszolgáltatásokat biztosítani Németországban – a napi csúcsterhelés ne haladja meg a 80%–ot, és ennek következtében a napi csúcsterhelésen túl legalább 20% kapacitás álljon rendelkezésre. Másodszor, a Vodafone gondoskodik arról, hogy a napi csúcsterhelésen túl is legalább 20 Gbit/s kapacitás álljon rendelkezésre. Ezt az értéket évente felülvizsgálják a kötelezettségvállalásokban leírt eljárás szerint. Márpedig a felperes nem fejti ki konkrétan, hogy ez mennyiben volt elégtelen.

407 E tekintetben arra is rá kell mutatni, hogy a Bizottság és a beavatkozó fél lényegében kifejtette – anélkül, hogy ezt bárki vitatta volna –, hogy az összefonódás eredményeként létrejött jogalanyt erősen ösztönözné a helyi hurok túlterheltségének minimalizálása, mivel a szűk keresztmetszet, amely az „utolsó kilométeren” (on the last mile) túlterheltséget idéz elő, szintén veszélyeztetné a széles sávú szolgáltatásokra vonatkozó állandó kínálatának vonzerejét, és annak a kockázatnak tenné ki, hogy más piaci szereplők javára elveszíti előfizetőit.

408 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat (1929) preambulumbekezdésében a Bizottság megállapította, hogy a nyílt internet-hozzáférés megteremtéséhez szükséges intézkedések meghozataláról, továbbá az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló 2002/22/EK irányelv és az Unión belüli nyilvános mobilhírközlő hálózatok közötti

barangolásról (roaming) szóló 531/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2015. november 25-i (EU) 2015/2120 európai parlamenti és tanácsi rendeletben (HL 2015. L 310., 1. o.) biztosított hálózatsemlegességnek meg kellett volna akadályoznia az összefonódás folytán létrejött jogalanyt abban, hogy a kötelezettségvállalás megkerülésére irányuló egyoldalú korlátozó gyakorlatokat, például a forgalmi prioritások átrendezését vagy hátrányos megkülönböztetést alkalmazzon, amit a felperes nem vitat.

409 A fentiek fényében meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyítja, hogy az OTT-kötelezettségvállalás nem volt elegendő ahhoz, hogy az OTT TV-előfizetőknek megfelelő vételi minőséget biztosítson, következésképpen a harmadik kifogást el kell utasítani.

410 Negyedszer a felperes azon állítását illetően, amely szerint az OTT-kötelezettségvállalás és a HbbTV-kötelezettségvállalás nem akadályozta meg az összefonódás folyamán létrejött jogalanyt abban, hogy más műszaki funkciók megsértése révén visszaéljen erőfölényével, emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 348. és 349. pontból kitűnik, hogy a felperesnek a negyedik jogalapja keretében nem sikerült bizonyítania, hogy a Bizottság elmulasztotta annak megállapítását, hogy az összefonódás folytán létrejött jogalany más műszaki funkciókat is sérthetett volna, így például a „CI Plust”, a „TVHD-t”, az elektronikus műsortájékoztató vagy a VOD-szolgáltatásokat, az utólagosan megtekinthető televízió-műsorokat és az azonnali visszajátszási szolgáltatásokat, vagyis ugyanazokat a funkciókat, amelyekre a jelen állítás alátámasztására hivatkozik.

411 Közelebbről a felperes egyrészt nem bizonyítja, hogy az összefonódás mennyiben érinthette az említett funkciókat, ahogyan azt sem, hogy az összefonódás folytán létrejött jogalanynak miért és miként lett volna lehetősége, de mindenekelőtt érdeke arra, hogy a műsorszolgáltatókkal folytatott tárgyalásai során ezeket a szempontokat lerontsa, másrészt hogy ez – különösen e szempontok jelentőségére tekintettel – miként eredményezhette volna a hatékony verseny jelentős akadályozását a televíziós jelátviteli piacon, harmadrészt pedig, hogy e funkciók ilyen valószínűsíthető romlása mennyiben lenne az összefonódáshoz köthető, aminek következtében e tekintetben nem volt szükséges kötelezettségvállalást előírni, következésképpen a felperes ezen állítását el kell utasítani.

412 Ötödször, ami a felperes azon állítását illeti, amely szerint a jelátviteli díjakra vonatkozó kötelezettségvállalás nem akadályozta meg az összefonódás eredményeként létrejött jogalanyt abban, hogy e díjakon kívüli egyéb feltételeket kedvezőtlenebbé tegyen a televíziós műsorszolgáltatók számára, meg kell állapítani, hogy a felperes és a beavatkozó egyetért abban, hogy a műsorszolgáltatók és a televíziós platformok közötti tárgyalások nem korlátozódtak a televíziós műsorszolgáltatók bevételeinek az összefonódás folytán létrejött vállalkozás felé történő áramlására, vagyis a jelátviteli díjakra, hanem kiterjedtek az összefonódás folytán létrejött jogalany által a műsorszolgáltatók javára teljesített, a tartalomhoz kapcsolódó kifizetésekre és a műszaki minőséghez kapcsolódó kifizetésekre, illetve a kiegészítő funkciókra és szolgáltatásokra is.

413 Meg kell azonban állapítani először is, hogy a megtámadott határozat (1221) preambulumbekezdésében a Bizottság kifejtette, hogy az átvételi díjak közvetlenül a televíziós jelek kábelen keresztüli továbbításához kapcsolódtak, és ezért úgy tűnik, hogy ezek a fizetési forgalom fő elemei, amelyeket az összefonódás folytán létrejött jogalanynak a televíziós jelátviteli piacon fennálló megnövekedett piaci ereje befolyásol. Egyébiránt az említett határozat (1959) preambulumbekezdésében a Bizottság kifejtette, hogy bár a hozzáadott értéket képviselő televíziós szolgáltatások közelmúltbeli fejlődése hozzájárult a televíziós platformoktól a televíziós műsorszolgáltatók felé irányuló bevételforgalom növekedéséhez, a jelátviteli díjak továbbra is rendkívül releváns pénzügyi elemet jelentenek az ingyenesen fogható műsorok szolgáltatói és a

kábeltelevíziós platformok közötti szerződéses viszonyban. A Bizottság hozzátette, hogy az ügyirat egyes elemei arra engednek következtetni, hogy az ügyletnek az összefonódás folytán létrejött jogalany részéről a televíziós műsorszolgáltatóknak juttatott bevételek áramlására gyakorolt hatása korlátozott (lásd a megtámadott határozat VIII. C.2.11.3.9(ii) szakaszát), noha az ügyiratokban egyetlen eleme sem utalt arra, hogy ugyanez igaz lenne a jelátviteli díjak esetében is (lásd még az (1261) preambulumbekezdést).

414 Ebből következik, hogy a Bizottság nyilvánvaló hiba elkövetése nélkül figyelembe vehette azt a körülményt, hogy a jelátviteli díjak emelésének mellőzésére vonatkozó kötelezettségvállalás ellensúlyozhatja annak kockázatát, hogy a lakossági ügyfeleknek nyújtott televíziós kínálat terjedelme és minősége csökken az összefonódás folytán létrejött jogalany által az ingyenes fogható műsorok szolgáltatóira vonatkozó szerződéses feltételek jelentős romlása következtében.

415 Továbbá meg kell állapítani, hogy a Bizottság megalapozottan vette figyelembe a jelátviteli díjakra vonatkozó kötelezettségvállalás és az OTT-kötelezettségvállalás kiegészítő jellegét azon az alapon, hogy az előbbi közvetlenül az összefonódás folytán létrejött jogalany és a szóban forgó televíziós műsorszolgáltatók közötti pénzügyi viszonyt érintette a hagyományos és a lineáris televíziós kínálat tekintetében, az utóbbi pedig a kiegészítő szolgáltatások nyújtására volt hatással.

416 Egyébiránt az Törvényszék előtti eljárás során a Bizottság azzal érvelt – anélkül, hogy ezt a felperes vitatta volna –, hogy ha az összefonódás eredményeként létrejött jogalany a jelátviteli díjakon kívül további jelentős kifizetéseket is teljesítene, ez a kötelezettségvállalások könnyen azonosítható megkerülését jelentené.

417 Végül, még ha feltételezzük is, hogy a kötelezettségvállalások megkerülésével kapcsolatos állítása a fizetős televíziós csatornákra is vonatkozik, a felperes nem terjesztett elő bizonyítékokat a Bizottság azon állításának megcáfolására, miszerint a fizetős televíziós csatornák tekintetében az általa leírthoz hasonló bármely magatartás ellentétes az OTT-kötelezettségvállalással.

418 A fentiekből következik, hogy a felperes nem tudja bizonyítani, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el az OTT-kötelezettségvállalás, a jelátviteli díjakra vonatkozó kötelezettségvállalás és a HbbTV-kötelezettségvállalás elfogadásakor, aminek következtében ezen első kifogást el kell utasítani.

419 Másodszor, ami a jelátviteli díjakra vonatkozó kötelezettségvállalás késedelmes benyújtását és a Bizottság általi elfogadásából eredő eljárási szabálytalanságot illeti, meg kell jegyezni, hogy a 802/2004 rendelet 19. cikkének (2) bekezdéséből – amelyre a felperes hivatkozik – kitűnik, hogy az érintett vállalkozások által a 139/2004 rendelet 8. cikkének (2) bekezdése alapján felajánlott kötelezettségvállalásokat az eljárás megindításától számított 65 munkanapon belül kell a Bizottsághoz benyújtani. Ha a 139/2004 rendelet 8. cikkének (2) bekezdése szerinti határozat meghozatalára rendelkezésre álló határidő meghosszabbodik, a kötelezettségvállalások benyújtására nyitva álló 65 munkanapos határidőt automatikusan ugyanennyi munkanappal meg kell hosszabbítani.

420 Egyébiránt a korrekciós intézkedésekről szóló közlemény 94. pontjából kitűnik, hogy amennyiben a felek a 65 munkanapos határidőt követően módosítják a javasolt kötelezettségvállalásokat, a Bizottság csak akkor fogadja el ezeket a módosított kötelezettségvállalásokat, ha egyértelműen meg tudja állapítani – a vizsgálat során már beérkezett információk értékelése alapján, beleértve az előzetes piacvizsgálat eredményeit, újabb piacvizsgálat elvégzésének szükségessége nélkül –, hogy ezek a kötelezettségvállalások végrehajtásukat követően teljeskörűen és minden kétséget

kizáróan megoldják az azonosított versenyjogi problémákat, valamint akkor, ha elegendő idő áll a Bizottság rendelkezésére a megfelelő értékelésre és a tagállamokkal való szabályszerű konzultációra. Egyébiránt e közleménynek a 94. pontra vonatkozó 107. lábjegyzetéből kitűnik, hogy a tagállamokkal folytatott konzultáció rendszerint megköveteli, hogy a Bizottság legkésőbb a tagállamoknak a tanácsadó bizottsággal folytatott konzultációja előtt 10 nappal elküldje a tagállamoknak a végső határozat tervezetét, beleértve a módosított kötelezettségvállalások értékelését is.

421 Végül meg kell jegyezni, hogy az ítélkezési gyakorlat úgy ítélte meg, hogy e két feltétel kumulatív, és azokat akként pontosította, hogy a Bizottság figyelembe veheti a bejelentett összefonódásban részt vevő felek által határidőn túl tett kötelezettségvállalásokat, ha egyrészt a kötelezettségvállalások egyértelműen és további vizsgálat szükségessége nélkül eloszlatják a korábban megállapított versenyjogi aggályokat, másrészt pedig ha elegendő idő marad arra, hogy e kötelezettségvállalásokról a tagállamokkal konzultáljanak (lásd: 2010. július 6-i Ryanair kontra Bizottság ítélet, T-342/07, EU:T:2010:280, 455. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

422 Meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben e két feltétel teljesül.

423 Ami először is az első feltételt illeti, a fenti 398–418. pontból kitűnik, hogy a Törvényszék elutasította a felperesnek a jelátviteli díjakra vonatkozó kötelezettségvállalás elégtelen jellegére alapított érveit. Következésképpen úgy kell tekinteni, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a Bizottság a vizsgálat keretében már megszerzett információk, különösen a piaci szereplőkkel folytatott korábbi konzultáció eredményei alapján nem tudta egyértelműen megállapítani, hogy a jelátviteli díjakra vonatkozó kötelezettségvállalás teljesítését követően egyértelműen és további vizsgálat szükségessége nélkül eloszlatta volna a korábban azonosított versenyjogi aggályokat.

424 Másodszor, a második feltételt illetően meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat (25) és (26) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy az ügyletet bejelentő fél 2019. június 11-én felülvizsgált kötelezettségvállalási tervezetet nyújtott be, és hogy a tanácsadó bizottság megvitatta a határozattervezetet, és június 28-án kedvező véleményt adott. Ebből következik, hogy a jelen ügyben a Bizottságnak lehetősége volt arra, hogy a módosított kötelezettségvállalások értékelését tartalmazó végleges határozattervezetet a tanácsadó bizottság ülése előtt legalább tíz munkanappal megküldje a tagállamoknak, amit a felperes nem vitat, következésképpen elegendő ideje volt arra, hogy a jelátviteli díjakra vonatkozó kötelezettségvállalásról konzultáljon a tagállamokkal.

425 A fentiekből következik, hogy a Bizottság figyelembe vehette a jelátviteli díjakra vonatkozó kötelezettségvállalást annak késedelmes benyújtása ellenére, következésképpen a felperesnek az állítólagos eljárási szabálytalanságra alapított kifogását, akárcsak a jelen jogalap második részét, el kell utasítani.

426 A fentiekre tekintettel az ötödik jogalapot el kell utasítani.

[omissis]

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített hetedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a Tele Columbus AG-t kötelezi a költségek viselésére.

van der Woude da Silva Passos Reine

Truchot Sampol Pucurull

Kihirdetve Luxembourgban, a 2024. november 13-i nyilvános ülésen.

Aláírások